ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ ΤΗΣ G. LALOT

ΤΟ ΚΛΕΜΕΝΟ ΑΡΩΜΑ

Η κ. ντὲ Μαρσελλὶ μπῆκε μέσα σὰν θύελλα — θύελλα ἀπὸ δαντέλλες καὶ μετάξια. Τέτοιος ἦταν ὁ ἀνεμοστρόβιλος τῆς ἐπιδρομῆς της ὥστε φάνηκε σὰν νὰ εἶχε σωριάσει κάτω τὴν πόρτα ποὺ τῆς τὴν ἄνοιξε μιὰ ὑπηρετρριὰ σασταισμένη ἀπ' αὐτὴ τὴν τόσο τρωϊνὴ καὶ ἀλλόκοτη ἐπίσκεψι.

—Μὴ λὲς λέξι !... τῆς φώναξε ἡ ἐπισκέπτρια. Ἄφησέ με νὰ κάνω ὅ,τι θέλω..

—Μά, κυρία...

—Νά, πάρε.. Εἶναι ἕνα ἑκατόφραγκο....

Καὶ ἡ ὡραία Μαινάς, μιὰ Μαινὰς ποὺ ἔμοιαζε περισσότερο μὲ Χάριτα, διάσχισε τὸ σαλόνι, τὸ μπουντουὰρ κι' ἀνασήκωσε τὴν πορτιέρα τῆς κρεββατοκάμαρης τῆς κ. ντὲ Ρυρεμόντ, γιὰ νὰ μπῆ μέσα.

—Μὸ ἡ κυρία μου βγῆκε ἔξω, εἶπε ἡ ὑπηρέτρια, θέλοντας νὰ τὴν ἐμποδίσει.

—Τὸ ξέρω !

—Θὰ λείψει πολλὴ ὥρα...

—Τὸ ξέρω !

—Πάει περίπατο στὸ δάσος...

—Τὸ ξέρω !

—Ἡ κάμαρά της εἶναι ἀνάστατη...

—Περίφημα ! Αὐτὸ θέλω κ' ἐγώ !

—Τὸ κρεββάτι της δὲν εἶναι στρωμένο...

—Ἔξοχα ! ἡ τύχη μ' εὐνοεῖ ἐξαιρετικὰ σήμερα !

Καὶ ἡ κ ντὲ Μαρσελλί, μπαίνοντας στὴν κρεββατοκάμαρη, παρετήρησε μὲ τὰ ἴδια της τὰ μάτια ὅτι ἡ μπατίστα τῶν σεντονιῶν, ἡ κουβέρτες, τὸ μαξιλάρι τὸ γαρνιρισμένο μὲ δαντέλλα Ἀλανσόν, στὸ ὁποῖο φαινόταν τὸ ἀποτύπωμα ἑνὸς μικροῦ κεφαλιοῦ—δὲν εἶχαν ἀγγιχτεῖ καθόλου ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ σηκώθηκε ἐκείνη ποὺ κοιμόταν σ' αὐτὸ τὸ κρεββάτι. Μιὰ νυχτερινὴ πιτζάμα ἀπὸ μαῦρο μετάξι κοίτοταν κάτω.

-Δὲν ἄνοιξες ἀκόμα τὸ παράθυρο ;

—Ὄχι, κυρία !...

—Περίφημα !...

Καὶ τότε κάτι μοναδικὸ συνέβη μέσα στὴν κάμαρη αὐτὴ τὴν πλημμυρισμένη ἀπὸ τὸ μυστηριῶδες καὶ προσωπικὸ ἄρωμα ποὺ μεταδίδει στὸν ἀέρα, στὰ ὑφάσματα, στὰ ἔπιπλα, σὲ ὅλα τὰ πράγματα, τὸ μοσχοβόλημα μιᾶς γυναικείας σάρκας. Καὶ ἡ ἀνάσα ἑνὸς ὕπνου, μιὰ ἀνάσα βγαλμένη ἀπὸ δροσερὰ χείλη.

Ἡ κ. ντὲ Μαρσελλὶ πέταξε τὰ ροῦχά της, τἄσχισε μᾶλλον μέσα στὴ βία της—πέταξε τὸ κατέλλο της, τὴ γοῦνα της, τὸ φόρεμά της, τὰ ἐσώρουχά της ποὺ ἔμοιαζαν μὲ κάτασπρα λουλούδια μὲ τὶς δαντέλλες τους καὶ τὶς γαρνιτοῦρες τους...

Ἔτσι παρουσιάσθηκε γυμνὴ σὰν τὶς Ναϊάδες τῶν ζωγράφων, πρὸς μεγάλη κατάπληξιν τῆς καμαριέρας, ἡ ὁποία ξεφώνιζε κ' ὕψωνε τὰ χέρια της πρὸς τὸν οὐρανό...

Μὰ τίποτε, τίποτε δὲν μποροῦσε ν' ἀποσπάση τὴν ἀλλόκοτη ἐπισκέπτρια· ἀπ' αὐτὸ ποὺ ἔκανε... Ἄρπαξε τὴ μαύρη μεταξωτὴ πιτζάμα, τὴ φόρεσε σφίγγοντάς την ἐπάνω της, σὰν νἄθελε νὰ πάρη κάτι στὸ κορμί της ἀπ' αὐτήν... Τρύπωσε κοτσόνι στὸ κρεββάτι, ἔχωσε τὸ κεφάλι της στὸ βαθούλωμα ποὺ τὸ κεφάλι μιᾶς ἄλλης εἶχε ἀφήσει ἐκεῖ καὶ τράβηξε τὶς ἀνασταταωμένες κουβέρτες καὶ τὰ σεντόνια πιὸ πάνω ἀπ' τ' αὐτιά της.

—Μά, κυρία !... Μά, κυρία !... τραύλιζε ἡ ὑπηρέτρια.

Ἡ κ. ντὲ Μαρσελλὶ ὅμως δὲν ἄκουγε ἢ ἔκανε πῶς δὲν ἀκούει...

Ἀνακλαδίζονταν τεντωνόταν, μαζευόταν ἢ ἔπαυε ξαφνικὰ νὰ κινεῖται στὸ κρεββάτι...

Τὸ στῆθός της φούσκωνε ὑπέρμετρα ἀνασηκώνοντας τὰ σκεπάσματα, σὰ νἄθελε ν' ἀναπνεύσει, νὰ ρουφήξει κάποιο προσφιλὲς καὶ δυνατὸ ἄρωμα.... Ἔπειτα ἔτριβε τὰ χέρια της πάνω στὴ μπατίστα τῶν σεντονιῶν, τὰ πόδιά της, τὸ στῆθός της, ὅλη της τὴν ἐπιδερμίδα, φιλοῦσε ἢ δάγκωνε τὸ θερμὸ βαθούλωμα τοῦ μαξιλαριοῦ, τίναζε τὰ μαλλιά της σὰν νἄθελε νὰ ποτισθοῦν ἀπὸ τὶς μυρωδιὲς ποὺ ἦσαν σκόρπιες στὸν ἀέρα.

Τέλος, ἀφοῦ ἔμεινε μιὰ ὥρα ὁλόκληρη, μέσα στὸ ξένο κρεββάτι, ἀπεφάσισε νὰ κατέβη ἀπ' αὐτό, μὰ κράτησε τὴ μαύρη πιτζάμα, πάνω ἀπ' τὴν ὁποία ξαναφόρεσε τὰ ροῦχα της,—βιαστικὰ σὰν τὸ φιλάργυρο ποὺ κρύβει κάποιο θησαυρό. Ἀφοῦ ντύθηκε ὅσο πιὸ προσεκτικὰ μποροῦσε, ἔφυγε γρήγορα ὅπως εἶχε 'ρθῆ, βγῆκε ἔξω, μπῆκε μέσα στὸ ἀμάξι της, πῆγε στὸ μέγαρο τοῦ ὑποκόμητος Τριστάν, τὸν ξύπνησε μ' ἕνα φίλημα καὶ γλύστρησε κοντά του, στὸ κρεββάτι του...

***

Ὡστόσο, μὴ φανταστῆτε ὅτι ἡ κ. ντὲ Μαρσελλὶ εἶχε χάσει τὰ λογικά της. Ἀπεναντίας εἶναι μιὰ γυναίκα μὲ τετράγωνο μυαλό. Δὲν πρέπει νὰ κρίνει κανεὶς τοὺς ἀνθρώπους ἀπ' τὰ φαινόμενα.

Ἐρωτευμένη μὲ τὸν ὑποκόμητα Τριστάν, ἐρωτευμένη τρελλά, ὑπέφερε τρομερὰ γιὰ τὴν ἀδιαφορία τοῦ φίλου της, ποὺ δύσκολα τὴν ἔκρυβε κάτω ἀπὸ μερικὰ εὐγενικὰ χάδια καὶ φιλήματα. Οὔτε τὴν ἐπιθυμοῦσε, οὔτε τὴν λάτρευε ὅπως θὰ ἤθελε αὐτὴ καὶ μέσ' στὴν θλίψι της καὶ τὸ πεῖσμα της μάντευε ὅτι ὁ ἀγαπημένος της θυμόταν, ἀκόμη μὲ μεγάλη λαχτάρα αὐτὴ τὴν τρομερὴ κ. ντὲ Φυρεμόντ, τὴν ὁποίαν δὲν μποροῦσε ποτὲ νὰ λησμονήση.

Μὰ τί θυμόταν προπάντων ἀπ' τὴν παλιὰ αὐτὴ φίλη του ; Τὸ ἀνάλαφρο χρυσάφι τῶν μαλλιῶν της, τὴν κοκκινάδα τῶν χειλιῶν της, τὰ βαρειὰ κουρασμένα της βλέφαρα, τὰ τριανταφυλλένια κοχύλια τῶν αὐτιῶν της ; Ἢ μήτως θυμόταν τίποτε ξεχωριστὲς χάρες της στὸν ἔρωτα ; Ἡ φτωχὴ κ. ντὲ Μαρσελλὶ δὲν εἶξερε τί νὰ σκεφτῆ, ὅταν ἕνα βράδι, καθὼς τῆς φιλοῦσε τὰ μαλλιά, ὁ Τριστὰν εἶπε μὲ μιὰ εἰλικρίνεια, ἡ ὁποία τὸν ἔκανε νὰ μετανοήσει ἀμέσως : «Ὦ ! πολυαγαπημένη μου, ἀπὸ ποὺ λοιπὸν ἀγοράζεις τ' ἀρώματά σου ; Δὲν εἶναι καθόλου ὡραῖα...».

Αὐτὸ ἦταν σὰν μιὰ ἀστραπὴ ποὺ τὴ φώτισε... Κατάλαβε πῶς ὁ ἀγαπημένος της νοσταλγοῦσε κάποιο ἄλλο ἄρωμα, τὸ ἄρωμα τῆς κ. ντὲ Ρυρεμόντ. Ἔ λοιπόν, αὐτὸ ποὺ ζητοῦσε, θὰ τοῦ τὸ ἔδινε... Γι' αὐτὸ εἶχε ἐπιδράμει σὰν θύελλα τόσο πρωῖ στὴν κάμαρη τῆς κ. ντὲ Ρυρεμόντ, γι' αὐτὸ εἶχε τρυπώσει μέσα στὸ κρεββάτι της ποὺ ἦταν γεμάτο ἀπ' τὰ γλυκά της ἀρώματα... Κ' ἔτσι εἶχε φέρει τώρα στὸν ὑποκόμητα Τριστὰν τὰ γοητευτικὰ μῦρα τοῦ κρεββατιοῦ τῆς ἀντιζήλου της καὶ παληᾶς ἀξέχαστης ἀγαπημένης του.

***

Ὅταν ἡ κ. ντὲ Μαρσελλὶ ξαναγύρισε στὸ σπίτι της—ὕστερ' ἀπ τὸ πιὸ γλυκὸ πρωϊνὸ ποὺ πέρασε σ' ὅλη της τὴ ζωή,—ἡ εὐτυχία ἄχι νοβολοῦσε στὰ μάτια της, τῆς ἔβαζε παντοῦ, στὸ μέτωπο, στὰ μάγουλα, στὰ χείλη, ρόδα χαρούμενα, ὁλάνθιστα.

Εἶχε πετύχει ! Εἶχε θριαμβεύσει !...

Ναί ἐκεῖνος τὴ λάτρευε τώρα, τὴν ποθοῦσε, τὴ λαχταροῦσε, ὅπως ἐκείνη ἤθελε, μὲ παραφορά, μὲ ἔκστασι.

Τὶ περίφημη ποὺ ἦταν ἡ ἰδέα της νὰ πάει νὰ τρυπώσει στὸ κρεββάτι τῆς ἀντιζήλου της !...

Αὐτὸ ποὺ ἐκανοποιοῦσε προπάντων ἦταν ὅτι ὁ Τριστάν, ξετρελλαμένος μαζί της, τῆς εἶχε ὁρκιστεῖ ὅτι θὰ τὴν ξανάθλεπε τὴν ἴδια ἡμέρα.

Δὲν μποροῦσε πιὰ νὰ ζήσει χωρὶς αὐτήν, ἤθελε νὰ τὴν πάρει νὰ φύγουν, ἀδιάφορο πού, πολὺ μακρυά, νὰ εἶναι μόνοι ἀδιάκοπα, αὐτὸς καὶ ἐκείνη...

Κατὰ βάθος ὅμως κάτι τὴν βασάνιζε λίγο..."Ενοιωθε πῶς ἤτανμία κλέφτρα! Ἦταν βέβαια ἀσήμαντο αὐτὸ ποὺ εἶχε κλέψει: ἕνα ἄρωμα. Ἀδιάφορο ὅμως! εἶχεκλέψει τὸἀγαθὸ ἑνὸς ἄλλου καὶ μιὰ κλεψιὰ εἶνε πάντοτε κλεψιά.Ἡ συνείδησίς της δὲν ἦταν ἥσυχη—κ' οἱ τύψεις θὰ τὴν βασάνιζαν ἂν δὲν τὸ ἔδωσχε ἡ τόσο μεγάλη χαρά της !...

Ἄ ! πόσο ἦταν εὐευχισμένη, ἀνάμεσα στὰ φιλιὰ ποὺ ὁ ἀγαπημένος της τῆς εἶχε δώσει τὸ πρωῖ καὶ σ' αὐτὰ ποὺ θὰ τῆς ἔδινε σὲ λίγο.

Περίμενε μὲ μιὰ γοητευτικὴ ἀνυπομονησία τὴν ὥρα ποὺ θὰ ξανασυναντοῦσε τὸν ὑπόμητα...

Ἀλλοίμονο ὅμως !... Ἡ ὥρα ἦρθε, μὰ ὄχι κι' ὁ ἐραστής. Καὶ νὰ ἡ ἐπιστολὴ ποὺ τῆς ἔστειλε ὁ Τριστὰν καὶ ποὺ ἐκείνη, προαισθανομένη μία μεγάλη καταστροφή, ἔσκισε κτθὼς τὴν ἄνοιγε :

Καλή μου,

«Θὰ μὲ συγχωρήσετε τάχα γιατὶ σᾶς ξεγέλασα ; Νόμισα πῶς σᾶς ἀγάπησα τὸ πρωῖ, ἐνῷ στὴν πραγματικότητα βρῆκα σὲ σᾶς τὴν ἀνάμνησι μιᾶς ἄλλης ἀγάπης... Γιὰ νὰ ξεχάσω αὐτὴ τὴν ἄλλη ἀγάπη, τὴν ἀγάπη μιᾶς ἀχάριστης, εἶχα καταβάλει κάθε προσπάθεια, εἶχα καταβάλει ὅλες μου τὶς δυνάμεις. Σιγὰ σιγά, ἡ λήθη ἐρχόταν.

Λίγες μέρες ἀκόμα καὶ δὲν θὰ θυμόμουν πιὰ οὔτε τόνομα ἐκείνης ποὺ εἶχα ἀγαπήσει ἄλλοτε... Θὰ ἤμουν ὅλος δικός σας... Μὰ χάρις σὲ μιὰ μοιραία ἀλλαγή, φίλησα σήμερα στὰ χείλη σας τὰ δικά της χείλη. Χάρις σ' ἕνα θαῦμα τὸ ἄρωμα ποὺ ἀξιολάτρευτου σώματός σας μ' ἔκανε νὰ πιστεύω πῶς ἀγκαλιάζω τὸ δικό της σῶμα.

"Ω ! ἐσεῖς ποὺ θὰ σᾶς ἀγαποῦσα, μὲ κάνατε νὰ ξαναγαπήσω ἐκείνη ποὺ εἶχα ξεχάσει !... Φεῦγω μακρυὰ σας τώρα, γιατὶ μοῦ ξαναχαρί σατε τὴν ἄλλη...».

Ὅλα τὰ δάκρια ποὺ φύλαγε γιὰ νὰ χύσει στὴ χαρὰ τοῦ ἔρωτός της, ἡ κ. ντὲ Μαρσελλὶ τἄχυσε τώρα ἀπὸ πόνο καὶ πεῖσμα...

Μὰ ἀναγκάστηκενὰ παραδεχτεῖ, ὅτι δίκαια εἶχε τιμωρηθῆ... Ἕνα πρᾶγμα κλεμμένο δὲν φέρνει ποτὲ καλό...

G. Lalot

«ΜΠΟΥΚΕΤΟ—ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ»
ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ
ΓΡΑΦΕΙΑ : Ὁδὸς ΛΕΚΑ 7 (Τηλέφ. 21 - 419)
Διευθυντής : ΚΩΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ
Ὅροι συνδρομῶν «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ—ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»
Ἐσωτερικοῦ δι' ἓν ἔτος Δρχ. 200 ΙΙ Ἐξωτερικοῦ Δολλάρια 6
» Ἑξάμηνος » 100 ΙΙ Ἀμερικῆς » 7
καὶ δι' ὅλην τὴν Ἀφρικὴν καὶ Βελγικὸν Κονγκὸ ἐτησία συνδρομὴ σελίνια 30
Αἱ ἐπιστολαὶ καὶ τὰ χρηματικὰ ἐμβάσματα δέον ν' ἀπευθύνονται πρὸς τὸν Ἰδιοκτήτην τοῦ «Μπουκέτου» κ. ΚΩΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΝ, Λέκα 7
Τιμὴ ἑκάστου φύλλου Δρχ. 4
Γενικὸς ἀντιπρόσωπος «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ—ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»
Ἐν Ἀμερικῇ, διὰ τὴν ἐγγραφὴν συνδρομητῶν καὶ διὰ ἣν κατὰ φύλλον πώλησιν ἡ Ἑταιρεία New York News Agency General P.O.Box 497 New York City, ἐκπροσωπουμένη παρὰ τοῦ κ. Κ. Καλφοπούλου